

Sygn. akt IV CSK 88/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa H. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w E.
przeciwko R. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D. o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 sierpnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 7 października 2015 r., sygn. akt XII Ga 409/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany R. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w D. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 7 października 2015 r., opartej na obu podstawach kasacyjnych przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania podnosząc, iż „w niniejszej sprawie pomimo tego, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na błędy w ustaleniach stanu faktycznego, to zachodzi potrzeba wyjaśnienia wpływu treści oferty w rozumieniu art. 66 § 1 k.c. złożonej przez stronę umowy na właściwość świadczenia tj. czy z treści oferty stanowiącej część treści umowy można jednoznacznie określić właściwości przedmiotu świadczenia strony, czy też zachodzi w każdym przypadku konieczność badania indywidualnych właściwości świadczenia. Wyjaśnienie okoliczności czy wątpliwości Sądu, co do właściwości świadczenia stron umowy daje podstawę Sądowi pomimo reprezentowania stron w

toku procesu przez fachowych pełnomocników możliwości przeprowadzenia dowodu z urzędu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia właściwości przedmiotu świadczenia stron wynikających z treści umowy.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi co najmniej jedna z wymienionych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez stronę składającą wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany wskazał wprost tylko jedną z przyczyn określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a mianowicie oczywistą zasadność skargi. Na tę przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania skarżący powołał się jednak nieskutecznie, nie uzasadniając twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia konkretnych powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku skarżącego, niezawierające wymaganej argumentacji prawnej, która koncentrowałaby się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości”, ogranicza się do powtórzenia jednego z zarzutów skargi, i to zarzutu w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. niedopuszczalnego, gdyż dotyczącego ustalania faktów.

Powołując się w skardze także na potrzebę „wyjaśnienia” przedstawionych w niej kwestii, pozwany nie połączył ich wyraźnie z żadną z przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Jeżeli zamiarem skarżącego było powołanie się na jedną z przyczyn określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 lub 2 k.p.c., to nie zostały one wykazane. Pozwany nie przedstawił ani istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ani wątpliwości bądź rozbieżności w orzecznictwie sądów na tle wykładni określonych w skardze przepisów prawa, które świadczyłyby o potrzebie dokonania jej przez Sąd

Najwyższy (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). W skardze brak stosownej argumentacji prawnej przekonującej o wystąpieniu którejkolwiek z tych przyczyn.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

db